

JULIE KAGAWA

NACHT
van de
DRAAK

Vertaling Karin de Haas

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® ten behoeve van verantwoord bosbeheer.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins Young Adult is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2020 Julie Kagawa
Oorspronkelijke titel: *Night of the Dragon*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2020 HarperCollins Holland
Vertaling: Karin de Haas
Omslagontwerp: Mary Luna
Bewerking: DPS Design & Prepress Studio
Omslagbeeld: Jenué/Shutterstock (pijlen en vos)
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: ScandBook UAB, Lithuania

ISBN 978 94 027 0502 7
ISBN 978 94 027 5950 1 (e-book)
NUR 285
Eerste druk april 2020

Originele uitgave verschenen bij Harlequin Enterprises ULC, Toronto, Canada
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

DEEL 1

HOOFDSTUK 1

Oproep aan Jigoku

Duizend jaar geleden

De keren dat hij in de lange jaren van zijn bestaan uit Jigoku was opgeroepen, waren op één klauw te tellen.

Andere hoge demonen waren al eerder opgeroepen. Yaburama. Akumu. De *oni* waren zo machtig dat er steeds weer een ondernemende bloedmagiër opdook die probeerde een contract met ze te sluiten, hoewel zulke rituelen vaak slecht afliepen voor de arrogante mens die dacht dat hij een oni tot zijn slaaf kon maken. Toegegeven, het was een trots kwartet, en het beviel ze niets wanneer een onbeduidende sterveling probeerde hun zijn wil op te leggen. Ze speelden het spelletje lang genoeg mee om te horen wat de bloedmagiër te bieden had. Als dat hen niet interesseerde, of als de mens zo dom was om te proberen de baas over hen te spelen, verscheurden ze hem en deden ze wat ze met hem wilden in het rijk der sterfelijken, totdat ze terug werden gestuurd naar Jigoku.

Het amuseerde Hakaimono altijd wanneer een sterveling probeerde hem op te roepen. Vooral het moment wanneer ze hem voor het eerst zagen en beseften wat ze hadden gedaan.

Met samengeknepen ogen keek hij om zich heen, turend door de rook, zonder te letten op de korte golf van duizeligheid die hem altijd overspoelde wanneer hij vanuit Jigoku naar het rijk der sterfelijken werd gesleept. In zijn keel rommelde een geïrriteerd, moordzuchtig gegrom. Zijn humeur naderde nu al het vriespunt. Akumu had weer eens stiekem plannetjes gesmeed om zijn kracht te verzwakken, en hij was net op weg geweest om met de kwaadaardige derde generaal af te

rekenen, toen zijn hele huid in zwarte vlammen was uitgebarsten en hij abrupt naar het rijk der stervelingen was verplaatst. Nu stond hij midden in een ruïne, omringd door afgebrokkelde muren en vernielde pilaren. Het stonk naar de dood, en hij kwam in de verleiding om in het hoofd van de verantwoordelijke magiër te knijpen tot het als een ei in zijn klauwen zou knappen.

De stenen onder zijn voeten waren plakkerig, en er kwam een zoe- te, koperachtige geur vanaf die hij direct herkende. Er was een cirkel op getekend in bloed, omgeven door een complex patroon van woorden en machtssymbolen. Een oproepcirkel, en ook nog eens een bijzonder krachtige. Wie de bloedmagiër ook was, hij had zich grondig voorbereid. Niet dat hij daar zijn hachje mee zou kunnen redden.

‘Hakaimono.’

De Eerste Oni keek omlaag. Aan de rand van de bloedcirkel stond een vrouw met lang haar en een zwarte mantel die in de schaduwen leek op te gaan. In haar tengere vingers klemde ze een mes, en haar bleke arm was tot aan de elleboog roodgekleurd.

Hij grinnikte. ‘Tjonge, ik voel me geveleid,’ zei hij, neerhurkend zodat hij de vrouw aan kon kijken. Ze keek koeltjes terug. ‘Opgeroepen door de onsterfelijke schaduw in hoogsteigen persoon. Nu vraag ik me toch iets af.’ Hij hief een klauw met gekromde zwarte nagels ter lengte van een menselijke arm. ‘Als je het hoofd van een onsterfelijke van haar romp ruikt, zal ze dan sterven?’

‘Je gaat me niet doden, Eerste Oni.’ De stem van de vrouw klonk geamuseerd noch bang, en hij grijnsde spottend om de overtuiging die erin doorklonk. ‘Ik ben niet zo dom om een binding te proberen, en ik ben ook niet van plan om veel van je te vragen. Ik heb slechts één verzoek, en daarna kun je doen wat je wilt.’

‘O ja?’ Hakaimono grinnikte, maar hij moest toegeven dat zijn nieuwsgierigheid was gewekt. Je moest wel heel wanhopig, dwaas of machtig zijn om een van de vier onigeneraals op te roepen, en dat deed je alleen als je een bijzonder ambitieus verzoek had. Het vernietigen van een kasteel, bijvoorbeeld, of het uitroeien van een volledige generatie.

Voor minder zou niemand het risico nemen. ‘Voor de draad ermee, mens,’ zei hij. ‘Wat is die ene taak die ik voor je uit moet voeren?’

‘Ik wil dat je me de Drakenrol brengt.’

Hakaimono zuchtte. Natuurlijk. Hij was vergeten dat het alweer zover was in de sterfelijke wereld. Het moment waarop de grote geschubde zou verrijzen om een wens in te willigen van een onbeduidende mens. ‘Je stelt me teleur, sterveling,’ zei hij. ‘Ik ben geen hond die je op commando kunt laten apporteren. Je had de *amanjaku* kunnen vragen om de rol voor je te bemachtigen, of een van je eigen brave menselijke strijders. Ik ben gewend om legers af te slachten en versterkte forten in de as te leggen. Het is een verspilling van mijn tijd om achter het drakengebed aan te gaan.’

‘Dit is anders.’ De stem van de vrouw klonk nog steeds onaangedaan. Als ze al wist dat ze het risico liep te worden verscheurd en verslonden door een geïrriteerde Eerste Oni, liet ze dat niet blijken. ‘Ik heb mijn sterkste strijder eropuit gestuurd om de rol in handen te krijgen, maar hij heeft me verraden. Hij is zelf uit op de macht van de Drakenrol, en de wens mag me nu niet ontglippen. Jij moet hem opsporen en de rol terugbrengen.’

‘Een mens?’ Hakaimono trok spottend zijn mondhoeken op. ‘Niet echt een uitdaging.’

‘Je kent Kage Hirotaka niet,’ zei de vrouw kalm. ‘Hij is de grootste strijder die het rijk van Iwagoto in duizend jaar tijd heeft gekend. Hij is *kami*-begenadigd, maar hij is ook getraind als samoerai. Hij is zo bedreven met het zwaard en met de magie dat de keizer zijn prestaties in hoogsteigen persoon heeft geprezen. Hij heeft hordes mannen, *yokai* en demonen gedood, en mogelijk zal hij de sterkste tegenstander zijn tegen wie je het ooit hebt opgenomen, Hakaimono.’

‘Dat betwijfel ik ten zeerste.’ Er kroop een grijns over het gezicht van de Eerste Oni. ‘Maar ik ben geïntrigeerd. Laten we zien of deze schaduwkampioen inderdaad zo goed is als je zegt. Waar kan ik die demonen dodende mens vinden?’

‘Het landgoed van Hirotaka ligt net buiten een dorpje dat Koyama

heet, vijftien kilometer van de oostelijke grens van het territorium van Kage,' antwoordde de vrouw. 'Het is niet moeilijk te vinden, maar het ligt nogal afgelegen. Afgezien van Hirotaka's mannen en dienaren zul je geen tegenstand ondervinden. Ga naar Hirotaka, dood hem en breng mij de rol. O, en nog één ding.' Ze hield het mes omhoog en bestudeerde de bloederige, glinsterende rand. 'Niemand mag mij verdenken van bloedmagie. Niet nu de Nacht van de Wens zo nabij is.' Haar zwarte ogen, samengeknepen tot spleetjes, keken in de zijne. 'Er mogen geen getuigen zijn, Hakaimono. Geen overlevenden. Dood iedereen die je aantreft.'

'Dat zal wel lukken.' Een trage grijns kroop over het gezicht van de oni, en zijn rode ogen schitterden van de bloeddorst. 'Ik verheug me er nu al op.'

Van die woorden zou hij meer spijt krijgen dan hij ooit in zijn bestaan had gehad.

HOOFDSTUK 2

Bekende schaduwen

Tatsumi

De *tengu* hadden ons verbannen van de berg.

Dat ze me in leven hadden gelaten, leek het enige compromis te zijn waar ze nog toe bereid waren. Hun thuis was vernield, hun *daitengu* gedood, en de delen van de Drakenrol waren in handen van de vijand. Ze tolereerden geen demon op hun heilige berg, en toen Yumeko had geweigerd om me te laten vermoorden, hadden ze er geen doekjes om gewonden: we waren niet langer welkom in de Tempel van de Stalen Veer. De ingang zou voor altijd voor ons verborgen worden, en als ze de drager van Kamigoroshi de volgende ochtend nog op de berg zouden aantreffen, zouden ze hem zonder aarzeling vernietigen.

En dus verbonden we haastig onze wonden en ontvluchtten we de tempel, de berg en de wraakzuchtige bewakers van de rol. We wisten de voet van de berg te bereiken, en uitgeput, gewond en bloedend vonden we de ingang naar een grot. Precies op tijd, want er begon net een nare koude regen te vallen. De grot was aan de krappe kant voor vijf mensen en een hond, maar hij was leeg en droog, en een betere optie hadden we niet. Terwijl de *ronin* een vuurtje maakte en de tempelmaagd zich wijdde aan het schoonmaken en opnieuw verbinden van wonden, trok ik me terug in een donkere hoek, een stukje bij de anderen vandaan, om te overdenken wat er was gebeurd. En om de vraag te beantwoorden die me al kwelde sinds we de tempel hadden verlaten.

Wie ben ik?

Was ik Kage Tatsumi, of Hakaimono? Voor mijn gevoel was ik geen van beiden, hoewel ik besepte dat ik onherroepelijk was veranderd.

Toen dit lichaam in het bezit was geweest van Hakaimono, had de geest van de oni de menselijke ziel volledig onderdrukt, hem gevangengehouden, zodat hij niet meer in staat was om ook maar iets te doen. Tot de komst van Yumeko, die haar eigen vossenmagie had gebruikt om de demonendoder in bezit te nemen en van binnenuit de confrontatie met de oni aan te gaan. Ze had Tatsumi's ziel gevonden en bevrijd, en samen hadden ze geprobeerd om Hakaimono terug te drijven in het zwaard. De Eerste Oni was echter veel sterker gebleken dan we hadden gedacht.

Voordat een van beide partijen de overwinning had kunnen behalen, was Genno met zijn leger van demonen verschenen, vastbesloten om de rol te stelen. Hij had Hakaimono verraden door hem met Kamigoroshi te doorboren en hem stervend achter te laten op het slagveld. Om ons allebei te kunnen redden, waren de zielen van Kage Tatsumi en Hakaimono met elkaar versmolten, zodat Hakaimono zijn volle kracht had kunnen gebruiken om het lichaam te helen en in leven te houden. Hoe onmogelijk dat ook had geleken, het had gewerkt, en het was me gelukt om het grootste deel van Genno's leger te doden voordat ze iedereen af konden slachten. In mijn verzwakte staat had ik echter niet kunnen voorkomen dat de tempel was vernield, en dat Genno was vertrokken met alle drie de delen van de Drakenrol in zijn bezit.

De demonenmeester had alles in handen wat hij nodig had om de grote Kami-draak op te roepen en de wens uit te spreken die het eind van het rijk zou inluiden. We moesten Genno zien te vinden en voorkomen dat hij de rol zou gebruiken; maar het zou een lange, verraderlijke reis worden, en het was niet gezegd dat we het allemaal zouden overleven. En dan was er natuurlijk nog de zorg dat mijn demonenhelft op ieder moment tevoorschijn kon komen en mijn metgezellen aan stukken kon scheuren.

‘Tatsumi?’

Ik keek op. Yumeko had zich losgemaakt van de rest van de groep en stond voor me, met het licht van het vuur in haar rug, zodat ze in

een zwakke oranje gloed werd gehuld. Ze droeg nog steeds de elegante rood-witte *onmyojimantel* van de avond waarop ze voor de keizer had opgetreden. De wijde mouwen waren echter gescheurd, haar lange haren zaten door de war en haar gezicht en handen waren besmeurd met vuil. Ze zag er niet uit als een gerespecteerde waarzegster. Ze zag eruit als een boerenmeisje dat zich had verkleed, afgezien van de lange, puntige vossenoren die uit haar haren staken, en de volle staart met het witte puntje, die onder haar mantel uit piepte. Ik wist dat de meeste mensen haar vossentrekken niet konden zien, maar sinds de nacht dat ze mijn ziel was binnengedrongen, waren ze altijd zichtbaar voor mij. Een herinnering aan het feit dat Yumeko *kitsune* was, en yokai, niet volledig menselijk. Maar dat gold natuurlijk ook voor mij.

‘Vind je het goed als ik bij je kom zitten, Tatsumi?’ vroeg ze zacht. Haar grote gouden ogen flonkerden zachtjes in de flakkerende schaduw. Ik knikte, en ze ging voorzichtig naast me zitten, met haar rug tegen de wand van de grot. De volle oranje staart streek langs mijn been. Gek genoeg deinsde ik niet meer terug voor het contact, zoals eerder steeds was gebeurd.

‘Hoe voel je je?’ vroeg ze.

‘Ik leef nog,’ zei ik, met een stem die al even zacht was als de hare. ‘Dat is zo’n beetje het enige wat ik nog zeker weet.’ Ze keek me onderzoekend aan, en ik voelde een flauw, bitter glimlachje rond mijn lippen spelen. ‘Ik weet wat je me vraagt, Yumeko. En ik kan geen antwoord geven. Ik voel me... anders. Vreemd. Alsof...’ Ik probeerde de woorden te vinden om het onmogelijke uit te leggen. ‘Alsof er verborgen woede in me schuilt, een... wreedheid die bij de minste of geringste aanleiding zal oplaaien.’

Ze knipperde bedachtzaam met haar ogen. ‘Zoals toen Hakaimono in je hoofd leefde?’ vroeg ze. ‘Je vocht altijd met hem om de controle – is dit net zoiets?’

‘Nee.’ Ik schudde mijn hoofd. ‘We waren altijd gescheiden, twee individuele zielen die met elkaar streden om de controle over één

lichaam. Als... als ik nog steeds Tatsumi ben, dan voelt het nu alsof Hakaimono een deel van mij is. Alsof zijn bloeddorst en kwaadaardigheid ieder moment naar buiten kunnen komen. En als ik Hakaimono ben, dan voelt het alsof Tatsumi me heeft besmet met zijn menselijke gedachten, angsten en emoties.' Ik hield een hand voor mijn gezicht. Hij zag er menselijk genoeg uit, maar ik herinnerde me de dodelijke nagels die uit mijn vingertoppen waren gegroeid in de nacht waarin ik tegen Genno's leger had gevochten. 'Misschien kan ik maar beter vertrekken,' prevelde ik. 'Als ik half demon ben, zullen jullie geen van allen ooit veilig zijn.'

Ik keek haar van opzij aan om te zien of dit haar beangstigde, maar in haar gouden vossenogen las ik slechts medeleven. 'Nee,' zei ze simpelweg. 'Ga niet weg, Tatsumi... Hakaimono... Wie je ook bent. Je hebt beloofd dat je ons zou helpen om de demonenmeester te vinden. We hebben je nodig.'

'Maar stel dat ik niet Tatsumi ben?' vroeg ik, en ik keerde me naar haar toe. 'Stel dat ik Hakaimono ben? Hoe kun je nu weten welke ziel sterker is, en of Kage Tatsumi de samensmelting van mens en demon überhaupt heeft overleefd? Zelfs ik kan die vraag niet beantwoorden.'

Ze bleef me zonder angst aanstaren. Ik voelde een schok toen lichte vingers mijn arm aanraakten en er een scheut van hitte door mijn binnenste trok. Yumeko glimlachte flauwtjes, hoewel ik een zekere triestheid in haar ogen las, een glinstering van verlangen die ik niet begreep, maar die mijn hart sneller liet slaan.

'Ik vertrouw je,' zei ze heel zachtjes. 'Zelfs al ben je niet meer hetzelfde, ik heb je ziel die nacht gezien. Ik weet dat je ons niet zult verraden.'

'Yumeko!' riep een stem, voordat ik mijn woelige emoties voldoende de baas kon worden om iets te zeggen. Naast het vuur stond de tempelmaagd ons met een ernstig gezicht op te nemen. Haar oranjebruine hondje, dat aan haar voeten zat, wierp me een ijzige blik toe.

De donkere ogen van de *miko* schitterden vol wantrouwen toen ze haar blik op mij richtte. 'Kage-san. Kom bij ons zitten – we zijn van de

berg af en hoeven niet langer te vrezen voor de wraak van de tengu. We moeten besluiten waar we naartoe gaan.'

'*Hai*, Reika-san.' Yumeko kwam overeind en liep naar het vuur, haar vossenstaart zachtjes heen en weer zwiepend onder de zoom van haar mantel. Ik kwam langzaam overeind en volgde haar. De argwanende blikken van de anderen ontgingen me niet. De tempelmaagd en haar hond namen me met nauwelijks verholen vijandigheid en wantrouwen op, alsof ik ieder moment in een demon kon veranderen en hen zou kunnen verscheuren. Taiyo Daisuke van de Zonneclan zat in kleermakerszit bij het vuur, zijn handen weggestopt in zijn mouwen, zijn gezichtsuitdrukking zorgvuldig verborgen onder een glad laagje decorum. Naast hem leunde de ronin tegen zijn knapzak, onverzorgd als altijd, met zijn haar in een slordige paardenstaart gebonden. Het viel me op dat ze bijzonder dicht bij elkaar zaten voor twee mannen met zo'n verschillende status. Ik had samoerai gekend die zich niet eens verwaardigden om hetzelfde verblijf te betreden als een ronin, laat staan dat ze samen met hem bij een vuurtje zouden gaan zitten.

De ronin keek op en grijnsde naar me toen ik naast de vlammen ging zitten. Zijn donkere ogen schoten naar mijn voorhoofd.

'Je hebt... iets op je gezicht zitten, Kage-san,' zei hij, en hij gebaarde met zijn vinger naar zijn eigen voorhoofd. Ik klemde mijn kaken op elkaar en negeerde de overduidelijke verwijzing naar de kleine maar opvallende hoorns die boven mijn wenkbrauwen uit mijn schedel staken. Al het andere – de klauwen, de scherpe hoektanden, de gloeiende ogen – was verdwenen, in elk geval tijdelijk. De hoorns zaten er echter nog – een blijvende herinnering aan het feit dat ik nu een demon was. Als een normale mens me zo zou zien, zou ik waarschijnlijk direct worden gedood.

'*Baka*.' De tempelmaagd ging achter de ronin staan en mepte hem tegen de achterkant van zijn hoofd. De ronin vertrok zijn gezicht. 'Dit is niet het moment voor grapjes. Genno heeft alle drie de delen van de Rol van Duizend Gebeden in handen, en hij kan elk moment de draak oproepen. We moeten hem tegenhouden, en om dat te kunnen doen,

hebben we een plan nodig. Kage... san...' Ze keek naar mij, struikelend over mijn naam. 'Je zei dat je weet waar de demonenmeester naartoe gaat?'

Ik knikte. 'Het land van Tsuki,' zei ik. 'Vierduizend jaar geleden is de draak voor het eerst opgeroepen op de eilanden van de Maanclan. Het ritueel zal plaatsvinden op de kliffen van Ryugake, op het noordelijke eiland Ushima.'

'Wanneer?' vroeg Taiyo. 'Hoelang hebben we nog tot de Nacht van de Wens?'

'Minder dan je denkt,' antwoordde ik op grimmige toon. Er dook een citaat in mijn hoofd op, hoewel ik niet wist waar het vandaan kwam. Hakaimono had een lang geheugen; hij had vele tijdperken zien aanbreken en verstrijken. 'In de nacht van het duizendste jaar,' mompelde ik, 'voordat de drakensterren vervagen aan de hemel en plaatsmaken voor de rode vogel van de herfst, kan de Voorbode van Verandering door iemand met een puur hart worden opgeroepen.' Ik zweeg even, en toen snoof ik. 'Zoals meestal bij legendes, is het niet allemaal waar. Kage Hirota en vrouw Hanshou waren niet bepaald "puur van hart" toen ze de draak opriepen. Dat hebben ze er waarschijnlijk later aan toegevoegd, in de hoop hebbelijke of slechte mensen ervan te weerhouden om de rol te zoeken.'

Yumeko fronste haar wenkbrauwen. 'Wat betekent dat, "drakensterren" en "rode vogel van de herfst"?''

'Dat zijn sterrenstelsels, Yumeko-san,' zei de edelman, zich richtend tot het meisje. 'Elk seizoen is verbonden met een van de vier grote heilige beesten. De *Kirin* vertegenwoordigt de lente en nieuw leven. De draak staat voor de zomer, want hij brengt de zware regens met zich mee die noodzakelijk zijn voor de groei van de gewassen. De rode vogel van de herfst is de feniks, klaar om te sterven en in de lente te verrijzen. De witte tijger vertegenwoordigt de winter, geduldig en doedelijk als een land dat bedekt is door sneeuw.'

'Dus als het klopt wat Kage-san zegt,' zei de tempelmaagd op ongeduldige toon, 'en de nacht van de Oproeping valt op de laatste dag van

de zomer...' Haar ogen werden groot. 'Dat is het eind van de maand!'

'Inderdaad minder tijd dan we dachten,' zei de edelman peinzend. 'En Genno heeft al een voorsprong op ons.'

'Hoe komen we naar de eilanden van de Maanclan?' vroeg Yumeko zich hardop af.

'Hopelijk hoeven we niet te zwemmen,' zei de ronin. 'Tenzij een van jullie een gigantische schildpad uit de zee kan toveren, zullen we een of andere boot nodig hebben.'

'In Umi Sabishi Mura liggen boten die naar het land van Tsuki varen,' zei de Taiyo. 'Het is een bescheiden dorp aan de kust, maar het heeft een behoorlijk indrukwekkende haven. De meeste handel vanaf de Maanclan-eilanden loopt via Umi Sabishi. Het probleem zal niet zijn om een kapitein te vinden die bereid is om passagiers naar het land van Tsuki te brengen, maar wat we doen als we er eenmaal zijn.'

Yumeko hield haar hoofd schuin. 'Hoezo, Daisuke-san?'

'Omdat de Maanclan bijzonder op zichzelf is, Yumeko-san,' antwoordde de edelman. 'Ze wantrouwen buitenstaanders die hun kusten bezoeken. Bezoekers hebben speciale toestemming nodig van de *daimyo* om zich vrij door het territorium te begeven, en we hebben geen tijd of middelen om de noodzakelijke reispapieren aan te schaffen. De Maanclan beschermt zijn land en zijn mensen fel, en indringers worden met harde hand aangepakt.' Hij haalde zijn slanke schouders op. 'Dat zeggen de kapiteins tenminste.'

'Daar maken we ons wel zorgen over als we er eenmaal zijn,' zei de tempelmaagd. 'Onze prioriteit is te voorkomen dat Genno de draak oproept, ook al moeten we daarvoor de clanleiders en de *daimyo* tegen ons in het harnas jagen.'

De edelman keek licht geschokt bij de gedachte dat ze de *daimyo* geen respect zouden tonen, maar hij zei niets.

De ronin zuchtte en verschoof een stukje. 'Het zal ons een paar dagen kosten om de kust te bereiken,' prevelde hij. 'En we hebben geen paarden, karren, *kago* of wat dan ook om de reis te versnellen. Ik stel voor dat we morgen op weg gaan, en dan is het hopen dat we geen

demonen, bloedmagiërs of *shinobi* tegen het lijf zullen lopen die nog op de Drakenrol jagen. Eén moordpoging was wel genoeg, wat mij betreft.

Geschrokken keek ik naar Yumeko. ‘Kwamen de Kage achter je aan?’

Ze keek een tikje opgelaten. ‘*Ano...* Vrouwe Hanshou had ons gevraagd om jou op te sporen,’ zei ze, en mijn maag verkrampste. ‘Ze stuurde Naganori-san achter ons aan, en we hebben het pad der schaduwen bewandeld om Hanshou-sama in het land van Kage te ontmoeten. Ze wilde dat wij jou zouden bevrijden en dat we Hakaimono terug zouden drijven in het zwaard, zodat jij weer de demonendoder kon zijn.’ Haar oren trilden toen ik haar met opgetrokken wenkbrauwen aanstaarde. ‘Ik denk niet dat dit de uitkomst was waar ze op had gehoopt.’

Er kroop een bitter glimlachje over mijn gezicht. Hanshous relatie met de demonendoder was altijd een twistpunt geweest onder de Kage. Het was Hanshou geweest die had besloten om jonge strijders op te leiden om Kamigoroshi te gebruiken, in plaats van het verdoemde zwaard in de graftombe van de familie weg te sluiten, waar het niemand in verleiding zou kunnen brengen. De officiële reden hiervoor was dat de Kage Hakaimono op deze manier onder controle konden houden, en dat het zwaard niet in verkeerde handen zou kunnen vallen. Maar hoewel niemand het hardop durfde uit te spreken, vermoedde iedereen dat Hanshou de demonendoders aanhield vanwege de angst die ze inboezemden. De demonendoder van Kage werd getraind om efficiënt, emotioneel en fanatiek gehoorzaam te zijn. Een perfecte moordenaar, die zijn ziel deelde met een demon. Er gingen geruchten binnen de Schaduwclan dat Hanshou haar positie voornamelijk wist te behouden omdat niemand het op durfde te nemen tegen haar en de oni die ze op ieder moment zou kunnen bevrijden.

Maar zelfs dat was slechts ten dele waar. De werkelijke verhouding tussen Kage Hanshou en Hakaimono ging veel dieper en was zo sinister dat het ieder voorstellingsvermogen te boven ging.

‘Nee,’ zei ik tegen Yumeko. ‘Dit is niet wat Hanshou hoopte te bereiken. En nu het jullie niet is gelukt om Hakaimono terug te jagen in het zwaard en de rol voor haar te bemachtigen, zal ze waarschijnlijk iemand achter jullie aan sturen om jullie allemaal te vermoorden.’

‘Vergeef me, Kage-san, maar ik vrees dat ik dit moet vragen.’ De edelman van Taiyo keek me ernstig aan. ‘Technisch gesproken hoor je nog steeds bij de Kage. Heeft je daimyo je geen opdracht gegeven om haar de rol te bezorgen? Wat ga je doen als dat bevel nog geldt, of als ze je opdracht geeft om geen getuigen in leven te laten? Zul je ons allemaal doden om de Drakenrol te bemachtigen?’

Ik voelde Yumeko naast me verstijven. ‘Ik... Vanaf het moment dat Hakaimono de controle overnam, hoor ik niet langer bij de Schaduwclan,’ vertelde ik aan de anderen. Het was een ontnuchterend besef; ik had mijn hele leven deel uitgemaakt van de Kage. Al vanaf het begin van het rijk werd er van de leden van de Kage verwacht dat ze hun clan en de familie onvoorwaardelijk zouden dienen, hun hele leven lang. Ik was de Kage mijn loyaliteit verschuldigd geweest, mijn gehoorzaamheid, zelfs mijn bestaan. Als zij bevel hadden gegeven om duizend razende demonen in mijn eentje het hoofd te bieden, zou ik zonder aarzelen hebben gehoorzaamd – en zijn gestorven, net als alle andere loyale samoerai. Nu was ik echter een wees. Ik had geen clan, geen familie en geen heer. Zoals de ronin die door het rijk doolde, onteerd en verloren – alleen was het bij mij nog erger.

‘Mijn loyaliteit aan de Kage speelt geen rol meer,’ verzekerde ik de edelman, die nog steeds bezorgd keek. ‘Vrouw Hanshou zal het niet riskeren om zich met een oni in te laten, in elk geval niet publiekelijk. En ik ben niet van plan om terug te keren naar de Kage. Niet tot ik de demonenmeester heb gevonden en hem zijn verraad betaald heb gezet.’

Die laatste woorden sprak ik met een schorre stem uit, en in mijn binnenste voelde ik een doffe woede oplaaien. Ik was een onnatuurlijk, demonisch wezen, verbannen uit mijn clan. Mijn bestaan zou worden beëindigd door de zwaarden van de Kage of door het bevel

om mezelf van het leven te beroven. Ik zwoer echter dat ik Genno zou doden voordat ik deze wereld zou verlaten. De demonenmeester zou niet aan mijn wraak ontsnappen. Ik zou hem opsporen en hem verscheuren, en hij zou krijsend om genade sterven, en daarna zou ik zijn ziel terugsturen naar Jigoku, waar hij thuishoorde.

‘Tatsumi,’ zei Yumeko met gedempte stem, toen de rest van de kring zweeg. ‘Je ogen gloeien.’

Ik knipperde met mijn ogen en riep mezelf tot de orde. Toen keek ik naar de anderen, die allemaal een grimmige uitdrukking op hun gezicht hadden. De Taiyo had het gevest van zijn zwaard vastgegrepen, en de ronin had onopvallend een positie aangenomen die hem in staat stelde om op te springen en zijn boog te trekken. De tempelmaagd had haar hand in de mouw van haar *haori* gestoken, en de hond had zijn tanden ontbloot. Ik ademde langzaam in, tot ik de woede wat voelde bedaren. De spanning rond het vuur nam een beetje af, hoewel hij deels in de lucht bleef hangen, broos en ongemakkelijk.

‘Goed, dat wordt dus geen nachtrust voor mij,’ kondigde de ronin op geforceerd opgewekte toon aan. Hij viste een eenvoudige beker uit zijn knapzak en schudde een stel dobbelstenen in zijn geopende handpalm. ‘Wie heeft er zin in een spelletje *cho-han*? Het is niet moeilijk, en we kunnen de tijd ermee verdrijven.’

De tempelmaagd keek hem minachtend aan. ‘Cho-han, is dat geen gokspel?’

‘Alleen als je er geld bij inzet.’

Ik stond op, en direct waren alle blikken op mij gericht. ‘Ik hou vannacht de wacht,’ bood ik aan. Het was een lange tocht naar de kust, en Genno had een grote voorsprong op ons. Als de anderen wat zouden kunnen slapen doordat ik uit de buurt bleef, al was het maar een paar uur, dan was dat in ons voordeel. ‘Doe wat jullie willen doen. Ik ben buiten.’

‘Wacht, Tatsumi.’ Yumeko kwam ook overeind. ‘Ik ga met je mee.’

‘Nee,’ gromde ik, en ze knipperde met haar ogen. ‘Blijf hier,’ droeg ik haar op. ‘Volg me niet, Yumeko. Ik wil niet...’

Ik wil niet dat je alleen bent met een demon. Ik weet niet of ik erop kan vertrouwen dat ik je niets aan zal doen.

'Ik heb je niet nodig,' zei ik in plaats daarvan op kille toon. Ze keek verward. Ze had zoveel voor me gedaan en ze was zo ver gekomen... Maar het was beter als ze leerde om me te haten. Ik voelde de duisternis in mijn binnenste, een kolkende massa van woede en wreedheid, wachtend om bevrijd te worden. Het laatste wat ik wilde, was me tegen het meisje keren dat mijn ziel had gered.

Toen ik de grot uit liep en de warme zomernacht in stapte, merkte ik een flauwe rimpeling op in het donker. Mijn nekharen gingen over-eind staan. Puur uit instinct dook ik opzij, en ik voelde iets langs mijn gezicht zoeven dat trillend in de boom achter me bleef steken. Ik hoefde het niet te zien om te weten wat het was: een *kunai*-werpdolk, het metaal zo zwart als inkt en scherp genoeg om de vleugels van een vliegende libelle af te snijden. Ik voelde bloed uit een dunne snee in mijn wang sijpelen, en mijn irritatie laaide op tot een brandende, dringende woede.

Ik keek naar de boomtoppen en ontdekte een flits van beweging op een tak, een vage gedaante die zich terugtrok in het donker. Ik kneepte mijn ogen samen. Een Kage-shinobi, die dacht dat hij me vanuit de schaduwen kon doden. Of misschien wilde hij me in een hinderlaag lokken. Ik kende mijn clan. Als ik dit nu niet afhandelde, zouden er meer shinobi volgen, als mieren die rond een dode cicade zwermden. Dan zouden we geen van allen 's nachts nog rust kennen.

Ik vertrok mijn lippen in een grom en zette de achtervolging in op mijn voormalige clangenoot.

De jacht duurde langer dan ik gedacht had. Ik volgde de geur van de shinobi, het geritsel van verstoorde takken. Hij bewoog zich razendsnel voort door de bomen, soepel als een aap, vrijwel geluidloos. Het kostte me moeite om hem op de grond bij te houden, dus nadat ik een paar minuten lang om bosjes heen was gerend en me door het kreupelhout had geworsteld, sprong ik van een omgevallen boomstam omhoog en vervolgde de achtervolging door de takken.